

Kuryer Poznański
wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych.
Redakcja: przy ulicy św. Marcina nr. 16.
Administracja i Ekspedycja: przy ulicy św. Marcina nr. 16 w Drukarni Kuryera Poznańskiego.

KURYER POZNAŃSKI.

Przedpłata kwartalna
wynosi w Poznaniu marek 4, na wszystkich pocztach cesarstwa niemieckiego i w Austrii marek 5 (zob. Zeitungs Preisliste p. 1887 II Abth. r. 45) w innych krajach: cena poznańska z dołączeniem przesyłki.
Cena ogłoszeń
wynosi 15 fenigów od drobnego siedmiolamowego wiersza. — Reklamy po 30 fen. od wiersza. — Przekład na język polski bezpłatnie.

Redaktor odpowiedzialny:

Sobota, 11 lutego 1888

(w zastępstwie) Karol Maćkowski z Poznania.

AJENCYE KURYERA POZNAŃSKIEGO:

Bajohmann i Frenkler, w Warszawie ulica Senatorska 22. — R. Mosse w Berlinie, Frankfurtu n. M., Hamburgu, Lipsku, Monachium, Norymberdze, Pradze, Strassburgu, Stuttgardsie, Wiedniu, Wrocławiu, Zurychu. — Hrasenstein & Vogler: w Bazylei, Dreźnie, Gdańsku, Hali n. S., Hanowerze, Genewie, Kamieniu (Chemnitz), Kolonii, Lubecz, Norymberdze. — Havas Laffite & Comp. w Paryżu place de la Bourse 8.

Nakładem i cziokami drukarni „Kuryera Poznańskiego” wyjdzie w bieżącym tygodniu

„Elementarz dla dzieci polskich”

z obrazkami, ułożony na podstawie gruntownie obmyślanej metody pedagogicznej, a uwzględniający przytęm mianowicie potrzebę oparcia nauki czytania na znanych dziecku z domu najogólniejszych pojęciach odczuciowych i religijnych. W dodatkach dołączono kilka powiastek z bajecznych podań polskich, opowiadania z historii biblijnej, oraz króciutki katechizm. Elementarz ten opatrzony będzie aparatą duchowną.

Cena pojedynczego egzemplarza, z mocną okładką, 20 fen.; 50 egzemplarzy 8 mk. 50 fen. (z przesyłką 9 mk.), 100 egzemplarzy 15 mk. (z przesyłką 16 mk.).

Prosimy o rychłe zamówienia — i polecamy ten Elementarz mianowicie opiece czcigodnego naszego duchowieństwa.

Dla unormowania liczby pierwszego nakładu prosimy o jak najwcześniejsze zamówienia.

Poznań, 10 lutego.

(Pogłoski o ustąpieniu p. Giersa. — „Nowoje Wremia” o mowie księcia Bismarcka. — Rozporządzenie rosyjskiego ministra wojny. — Z austrjackiej Izby deputowanych. — Angielska mowa od tronu. — Oświadczenie lorda Salisburyego. — Ustąpienie indyjskiego wicekróla. — Wiadomości z Paryża.)

Od dawna już wznawiają się peryodycznie pogłoski o dymisji naczelnika rosyjskiego gabinetu, p. Giersa. Nic dziwnego, że i w chwili obecnej — w chwili, kiedy zewnętrzna polityka gabinetu tego chwile się między dwoma skrajnymi kierunkami — na nowo wieść ta pokutować zaczyna. Tą razą powstała ona w Londynie — a z tamtąd przeszła i do Berlina.

Jak najenergiczniej przeczy jej jednak „Journal de St. Pétersbourg” we wczorajszym numerze. Co prawda, to poniedziałkowa mowa ks. Bismarcka mogła się nie mało przyczynić do wzmocnienia stanowiska p. Giersa, którego polityczny kierunek tak przyjaznym jest dla Niemiec. Co się tyczy mowy kanclerskiej, to coraz to mniej sympatycznie wyrażają się o niej dzienniki petersburskie. Wczorajsza „Nowoje Wremia” nie zakrywa swego niezadowolenia z tego, że ks. Bismarck wspominał o licznych zasługach Niemiec, a zwłaszcza i swoich własnych, względem rosyjskiej monarchii. Organ ten oświadcza sucho i zwieszłowo — że dwa potężne mocarstwa, jak Niemcy i Rosya nie potrzebują wcale wzajemnych swych pokojowych stosunków opierać na obrachunkach jakichś i kompensacyach z minionej przeszłości, które zawsze są niemiłymi i tylko do nieporozumień prowadzą.

Winy one pozostać w pokoju i porozumieniu po prostu na mocy teraźniejszych stosunków, na mocy rzeczywistego położenia rzeczy, które tak jasno w mowie swęj scharakteryzował sam kanclerz. Sens powyższego oświadczenia „Nowoj Wremii” jest: „precz z przyjaźnią, interes łączący nas jeszcze może”.

Według urzędowych depesz z Petersburga, rozkazem dziennym ministra wojny zarządzeniem zostało utworzenie oddziału mobilizacyjnego w naczelnej administracji artylerji. Już w czwartku r. z. przeszło powyższe postanowienie — a obecne jego wykonanie okazuje, że i w Petersburgu nie chcą w tyle pozostać za Niemcami. Wszędzie to samo: zbrojenia wojenne, a urzędowy pokój.

Wiedeńska Izba deputowanych w dniu wczorajszym prowadziła dalszą debatę w sprawie handlowego traktatu Austrii i Niemiec. Austrjacki minister handlu w dłuższej przemowie wykazywał, że odnośny projekt rządowy żąda właśnie tylko tymczasowego przedłożenia istniejącego dotychczas traktatu, a tęp samem nie powinien tęp wwołać obszernej jakichś dyskusji handlowo-politycznych.

Minister zaznaczył, że traktat taryfowy z Niemcami mógłby przyjść do skutku — że jednak dotąd, w obec zupełnej w tej mierze niepewności, nie rozpoczęto jeszcze urzędowych rokowań taryfowych. Rząd Austro-Węgier nie zaniecha przecież uchwylić chwili stósownej do rozpoczęcia odnośnych układów.

W ciągu posiedzenia odpowiadał dalej prezydent ministrów, hr. Taaffe, deputowanemu p. Bärnreither, który, mówiąc o przymierzu niemiecko-austrjackim, twierdził, że polityka zewnętrzna gabinetu

obecnego stawiała wprost w drodze przyjsciu do skutku przymierza. Hrabia Taaffe zauważył przedewszystkiem, że przymierze zawartem zostało na dniu 7 października 1879 — podczas kiedy gabinet obecny utworzonym został już dwa miesiące wcześniej, to jest 12 sierpnia 1879. — Ztąd tęp już wypada, że polityka ministerstwa tego żadną miarą nie mogła być przeciwną zawarciu przymierza; tęp mniej w dalszym biegu czasu mogła mu się kiedykolwiek stać wrogą — bo właśnie w ciągu lat tych dziesięciu stósunki przyjazne obu sprzymierzonych mocarstw jedynie tylko się wzmocniły i utrwaliły. — H. Taaffe na uwagi innego centralistycznego deputowanego odpowiedział następnie, że jeżeli tenże słusznie żąda od Czechów, aby się zgadzali i stósowali do niemieckich swych współobywateli — to i od Niemców podobnego postępowania żądać wypada względem Czechów.

W dniu wczorajszym zagajonym został angielski parlament. Mowa od tronu brzmi optymistycznie a ogólnikowo. Według jęj tekstu, królowa angielska od wszystkich mocarstw odbiera dowody przyjacielskich uczuć i ogólnej chęci utrzymania pokoju europejskiego. Ma ona nadzieję, że sprawa afgańska i wszelkie nieporozumienia między Anglią a Rosyją co do posiadłości azjatyckich zostaną ostatecznie zakończone wytknięciem ścisłej granicy niezależnego Afganistanu. Dalej żałuje królowa, że angielska misya do abisyńskiego negusa pozostała ostatecznie bez rezultatu — że nie zdołała powstrzymać wylewu krwi między Włochami a Abisyńczykami. Mowa od tronu rozodzi się następnie nad pomyślnymi rezultatami rokowań w sprawie kanału suezkiego i Nowych Hebrydów — jako i prac podjętych przez londyńską cukrową konferencyą. O bułgarskiej sprawie i międzynarodowym położeniu Europy milczy mowa od tronu, a tęp obszerniej rozwodzi się nad pomyślnym stanem angielskiego handlu i kolonii państwa. Następnie wzmianka o budzenie i nowęj eskadrze angielskiej ku obronie kolonii australijskich. — O Irlandji i stosunkach agraryjnych wyraża się mowa królowej dość różowo, spodziewając się polepszenia tamtejszych stosunków od zwiększenia liczby samoistnych mniejszych posiadzieli gruntowych.

Przy obradach, tyczących się adresu Izby w odpowiedzi na mowę od tronu, oświadczył lord Salisbury — że również jak i książą Bismarck wierzy on w utrzymanie europejskiego pokoju, a to na podstawie stanowiących a autentycznych poręczeń, z których wynika — że mocarstwa zagraniczne nie zdążają bynajmniej do rozpoczęcia bezzwłocznej wojennej akcyi. Pod tym względem Rosya zwłaszcza zdała oświadczenia nie tylko pojednawcze, ale i niewątpliwie szczerze.

tu obecnego stawiała wprost w drodze przyjsciu do skutku przymierza. Hrabia Taaffe zauważył przedewszystkiem, że przymierze zawartem zostało na dniu 7 października 1879 — podczas kiedy gabinet obecny utworzonym został już dwa miesiące wcześniej, to jest 12 sierpnia 1879. — Ztąd tęp już wypada, że polityka ministerstwa tego żadną miarą nie mogła być przeciwną zawarciu przymierza; tęp mniej w dalszym biegu czasu mogła mu się kiedykolwiek stać wrogą — bo właśnie w ciągu lat tych dziesięciu stósunki przyjazne obu sprzymierzonych mocarstw jedynie tylko się wzmocniły i utrwaliły. — H. Taaffe na uwagi innego centralistycznego deputowanego odpowiedział następnie, że jeżeli tenże słusznie żąda od Czechów, aby się zgadzali i stósowali do niemieckich swych współobywateli — to i od Niemców podobnego postępowania żądać wypada względem Czechów.

W dniu wczorajszym zagajonym został angielski parlament. Mowa od tronu brzmi optymistycznie a ogólnikowo. Według jęj tekstu, królowa angielska od wszystkich mocarstw odbiera dowody przyjacielskich uczuć i ogólnej chęci utrzymania pokoju europejskiego. Ma ona nadzieję, że sprawa afgańska i wszelkie nieporozumienia między Anglią a Rosyją co do posiadłości azjatyckich zostaną ostatecznie zakończone wytknięciem ścisłej granicy niezależnego Afganistanu. Dalej żałuje królowa, że angielska misya do abisyńskiego negusa pozostała ostatecznie bez rezultatu — że nie zdołała powstrzymać wylewu krwi między Włochami a Abisyńczykami. Mowa od tronu rozodzi się następnie nad pomyślnymi rezultatami rokowań w sprawie kanału suezkiego i Nowych Hebrydów — jako i prac podjętych przez londyńską cukrową konferencyą. O bułgarskiej sprawie i międzynarodowym położeniu Europy milczy mowa od tronu, a tęp obszerniej rozwodzi się nad pomyślnym stanem angielskiego handlu i kolonii państwa. Następnie wzmianka o budzenie i nowęj eskadrze angielskiej ku obronie kolonii australijskich. — O Irlandji i stosunkach agraryjnych wyraża się mowa królowej dość różowo, spodziewając się polepszenia tamtejszych stosunków od zwiększenia liczby samoistnych mniejszych posiadzieli gruntowych.

Przy obradach, tyczących się adresu Izby w odpowiedzi na mowę od tronu, oświadczył lord Salisbury — że również jak i książą Bismarck wierzy on w utrzymanie europejskiego pokoju, a to na podstawie stanowiących a autentycznych poręczeń, z których wynika — że mocarstwa zagraniczne nie zdążają bynajmniej do rozpoczęcia bezzwłocznej wojennej akcyi. Pod tym względem Rosya zwłaszcza zdała oświadczenia nie tylko pojednawcze, ale i niewątpliwie szczerze.

Urządzenie stwierdzonem zostało wczoraj ustąpienie ze stanowiska indyjskiego wicekróla, lorda Dufferina. Na jego miejsce zamianowanym został markiz Lansdowne. Lord Stanley of Preston otrzymał posadę naczelnego gubernatora Kanady.

Wczoraj przedłożył minister handlu francuskiej Izbie deputowanych taryfę celną, jaka ma być ustanowioną w obec włoskiego wozowo po rozbięciu się handlowych rokowań między Włochami a Francją. — Izba bez zmiany zatwierdziła budżet państwowej marynarki.

Według przywatnej depeszy brukselskiej do berlińskiej „Post” akt oskarżenia pomawia p. Wilsona o namowę do oszustwa i przekupstwa — dalej o współnictwo przy oszustwie i o ukrywanie.

* W sprawie znanego artykułu „Urządowe zapewnienie a faktyczny stan rzeczy” otrzymujemy następujące sprostowanie:

„Wskutek wyrażonego życzenia, żeby przesłać sprostowanie możliwych niedokładności w wykazach o udzielaniu religji w języku polskim, pozwałam sobie uniżenie donieść, że w referacie podanym w num. 29 „Kuryera” o dekanacie lwoveckim zaszła pomyłka o tyle, że nie we wszystkich szkołach uczą religji św. po polsku, ponieważ w szkole katolickiej w Lewicach, która do tegoż dekanatu należy, nie uczą wcale religji po polsku, choć do niej uczęszcza kilkadziesiąt polskich dzieci. Już od lat kilkunastu zaprzestano tu zupełnie uczyć po polsku, petycje nie zostały uwzględnione”.

Wiece.

W Wielkiem, w powiecie poznańskim, dnia 12 lutego o godzinie 3 po południu.

W Kórniku dnia 12 lutego o godzinie 2 po południu na sali pani Pardon.

W Osiecznie w niedzielę, dnia 12 lutego o godzinie 3 1/2 po południu.

W Mielźnie dnia 12 lutego o godz. 1 1/2.

W Ostrowie dnia 12 lutego o 2 godzinie po południu w sali pana Rudnickiego.

W Odolanowie w niedzielę dnia 12 lutego.

W Lelentach, powiat wągrowiecki, dnia 12 lutego o godzinie 1 po południu w lokalu p. Dutkiewicza.

W Koźniewie dnia 12 lutego o godz. 3 po południu na sali p. Meyera.

W Rogowie dla parafii Lubecz-Rogowo w niedzielę dnia 12 lutego o godzinie 1 1/2 po południu na sali p. Tschiersego.

W Obrzycku dnia 19 lutego o godzinie 1 po południu na sali p. Zbonikowskiego.

W Kempnie (na powiaty ostrzeszowski i kempijski) dnia 19 lutego o godzinie 2 po południu w strzelnicy.

W Barcinie dnia 19 lutego o godzinie 1-szej po południu u p. W. Brzykcy.

W Krobi dnia 19 lutego o godzinie 1-szej z południa w hotelu p. Sliwińskiego.

W Murwanęj Goślinie 26 lutego o godzinie 3 po południu w lokalu p. Cieślaka.

W Łabiszynie dnia 26 lutego o godzinie 1-szej po południu u p. Wielbaczkiego.

W Szubinie dnia 4 marca o godzinie 1-szej po południu u p. Ristaua.

W Rymarzewie dnia 11 marca o godzinie 1-szej po południu u p. Gutkowskiego.

W Brodnicy, w niedzielę dnia 12 lutego o godz. 1 z południa w hotelu p. Paunter, nad Drwęcą.

Nowy okólnik ks. Arcypasterza do księży nauczających w gimnazyach.

Hektografowana korespondencya katolicka, wydawana w Berlinie, zamieszcza następujący okólnik arcybiskupa z dnia 23 stycznia r. b., który dotychczas nigdzie jeszcze nie był ogłoszony:

„Co się tyczy podręczników, których używać należy do nauki religji i historii biblijnej w gimnazyach, rozporządza mniejszem tymczasowo i aż do dalszej rozolacy, że w niższych klasach aż do tercyi włącznie ma służyć za podstawę wykładu „Deharbes Katechismus Nr. 3 für Landschulen” i biblijna historia dr. Schustera w wydaniu Maja. W sekundzie i prymie mają pozostać używane już dotychczas podręczniki. Zauważam przytęm, że uczniom klas niższych i średnich należy zalecić, aby mieli pod ręką w domu katechizm dycecealny w ojczyjnym języku, ponieważ tenże będzie im potrzebny nie tylko przy przygotowaniu do pierwszej spowiedzi i komunii św., ale nadto winien być przez nich w domu odczytywany celem lepszego przyswojenia sobie ustępów z nauki o wierze i moralności, wyłożonych w klasie po niemiecku. W końcu zwracam uwagę na to, że mającą się udzielać w języku ojczyjnym naukę przygotowawczą do pierwszej spowiedzi i komunii św. należy traktować ze szczególną starannością, i że jęj wedle istniejących przepisów dycecealnych poświęcić należy kurs dwuletni, pierwszy na przygotowanie do spowiedzi, drugi do komunii św.”

Polscy ojcowie rodzin z zadowoleniem odczytują ten nowy okólnik Najprzewielebniejszego Arcypasterza, w którym zamienia w czyn to, co w dniu 10 stycznia r. b. przyrzekł uroczycie w obec polskiej deputacyi, Najprzewielebniejszy ks. Juliusz oświadczył wtedy z widocznem wzruszeniem, że ręce jego związane, ale że czynić będzie, co tylko będzie w jego mocy: i oto w powyższym okólniku pierwszy dowód szczeroci jego zaręczeń. Obowiązkiem rodziców będzie dbać o to, aby synowie ich mieli istotnie w domu podręczniki polskiego katechizmu, i aby się z nich uczyli tych prawd wiary, któ-

re w szkole pozostaną dla nich może niezrozumiałymi. Obowiązkiem księży profesorów będzie zastósować się do wyrażonego na samym końcu okólnika życzenia, albo raczej rozkazu najwyższego Zwierzchnika naszych archidiecezyi, a przedewszystkiem baczyć pilnie na to, aby się dziatwa w domu uczyła polskiego katechizmu.

Zdaniem naszym nowy okólnik księdza Arcybiskupa przyczyni się nie mało do uspokojenia srodze zatruwonych umysłów, i nową wleje otuchę do serc zbolalych.

Ludzie zjęj woli przekonają się teraz, jak nieopocziwemi były ich insynuacye, jakoby w pewnych sferach nie miano nic przeciwko germanizacyjnemu zakusom rządu nawet w dziedzinie Kościoła.

Dziwi nas tylko, że o owym okólniku arcypasterskim dowiadujemy się dopiero z Berlina!

Niemiecka nauka religji.

W Koszowie, Krostkowie, Białosławiu, Niezuchowie, Dębówce — w parafii kosztowskiej, powiat wyrzycki — uczą we wszystkich oddziałach religji św. po niemiecku, — nie wyjmując pacierza. W najniższym oddziale wolno polskiego języka używać tylko wyjątkowo jako „Hilfs-sprache.”

Majątek komisji kolonizacyjnej.

Wykaz dóbr nabytych przez komisją kolonizacyjną w roku 1887.

(Ciąg dalszy.)

Table with columns: Numer bieżący, Nazwa wsi, Właściciel, Kupiono (na subhasie, z wolnej ręki), Obszar (a) rola, (b) łąki, (c) pastwiska, (d) zagajenie, (e) podw. i ugór, (f) woda, Taksaland-szafty, Cena kupna, Za hektar. Includes sections for Powiat wschowski, Powiat jarociński, Powiat Koźmiński, Powiat Obornicki, Powiat wrzesiński.

